No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(11) HOOFDSTUK VIII. (Vervolg).

Juffrouw Beale logeert bij Smith in Jermyn street. Ga naar Mevrouw Paxton en maak dat je haar te spreken krijgt, wacht aan haar huis als zij uit is. Vertel haar alles wat je van den dood van Mevrouw Lester afweet, en vraag haar vanavond voor Juffrouw Beale te zorgen. Zij zal 't wel begrijpen. Ik zal aan haar zoo mogelijk, naar 't Smithhotel telegrafeeren vóór het eten. Als iemand mij hier komt opzoeken, laat ik 't aan jou en je vrouw over of ze al of niet op de hoogte gebracht moeten worden van wat ik uitvoer. Aan Mijnheer Forbes, of aan de politie moet je natuurlijk alles vertellen. Juffrouw Forbes zit waarschijnlijk in den trein van 1.25 naar Eastbourne, en ik ga met haar mee. Begrijp je?"

„Ja, mijnheer."

„Ik zal je later wel opbellen of te legrafeeren." Een strooien hoed oppakkend en een stapeltje telegramformulieren, verdween Theydon, en gunde zich zelfs den tijd niet de voordeur dicht te trekken. Bates, die in actieven dienst geweest was, wist dat menschen in tijden van spanning en gevaar net zooals zijn heer en de detective te werk gaan. „Drommels!" mompelde hij, terwijl hij de leege kopjes op een blaadje zette. „We hebben hier de poppen aan 't dansen, dat is zeker!"

Theydon was zoo gelukkig een taxi te zien, die een vrachtje liet uitstappen aan het naburig blok huizen. Net vóór hij het voertuig bereikte, haastte een heer zich uit het gebouw en was hem vóór. Theydon vloog op hem af, en greep hem bij zijn arm.

„Ik heb een dringende zaak," zei hij. „Laat mij deze taxi nemen."

De vreemdeling lachte vriendelijk. Het was een Amerikaan, en hij had er in 't minst niet op tegen om door een Engelschman opzij gedrongen te worden; hij stelde zelfs dit vertoon van haast als iets nieuws op prijs.

„Ik heb zelf verschrikkelijke haast," zei hij vroolijk. „Ik moet héél gauw aan 't Victoria Station zijn. Wilt U met me meerijden?"

„Vooruit, er in!" riep Theydon uit. „Chauffeur, een half pond als je ons in een kwartier naar Victoria brengt. Ik zal alle boeten wel betalen."

Ze vlogen weg, en de transatlantische neven rolden tegen elkaar aan, toen de taxi met een scherpen halven cirkel omdraaide.

„Hè!" riep de Amerikaan uit, „dit doet me aan mijn eigen land denken. Ik ben hier een week, en was in 't idee dat de Londensche lucht half mist half slaapmiddel was. Maar U bent goed wakker! Ik wil wel om alles met U wedden, dat U een meisje achterna gaat!"

„Gewonnen," zei Theydon met glinsterende oogen. „En wat voor een meisje! Haar portret op den buitenkant van een 50 cents roman zou maken, dat die bij millioenen verkocht werd."

„Lieve deugd! Is dat 't geval? Ga maar gauw door! Bekommer je maar niet om mij. Neem deze oude rammelkast maar heelemaal naar Parijs. Maar wees zoo goed dat pistool in je anderen zak te doen. Je hebt me er nu meer dan genoeg mee in mijn dij geprikt. Als je dien anderen kerel de baas wilt zijn, moet je 't in je mouw schuiven!"

HOOFDSTUK IX.

Hard Werk.

De grappen van den Amerikaan waren 't beste middel om Theydon tot kalmte te brengen. Hij lachte, terwijl hij het pistool van den eenen zak naar den anderen overbracht.

„Mijn motto is „Verdediging, niet uitdaging," zei hij. „Ik hoop oprecht, dat ik niet gedwongen zal worden om op iemand te schieten of zelfs maar iemand te dreigen. Vuurwapens te gebruiken, al is 't uit zelfverdediging, is iets heel ernstigs in dit land. Mag ik Uw naam vragen? Ik heet Theydon. Ik woon in dat blok huizen, dat wij net verlaten hebben."

„En ik ben George F. Handyside, 21,097 Park Avenue, Chicago," was 't antwoord.

„Is dat Uw telefoon-nummer?"

„Neen, mijnheer, het is mijn huisnummer."

„Wel, Mijnheer Handyside, als ik ooit in Chicago kom, zal ik de Park Avenue afreizen en U komen opzoeken. Hoeveel dagreizen bent U van het centrum van die stad verwijderd?"

„Heusch, Mijnheer Theydon, ik ben blij dat ik kennis met U gemaakt heb. Ik ben sinds ik de boot verlaten heb niet voor den gek gehouden. Dit eilandje van U is heel mooi, maar ik wou dat de menschen 't leven niet zoo ernstig opnamen. Lieve God! Het zou ze een massa goed doen van tijd tot tijd eens flink te lachen."

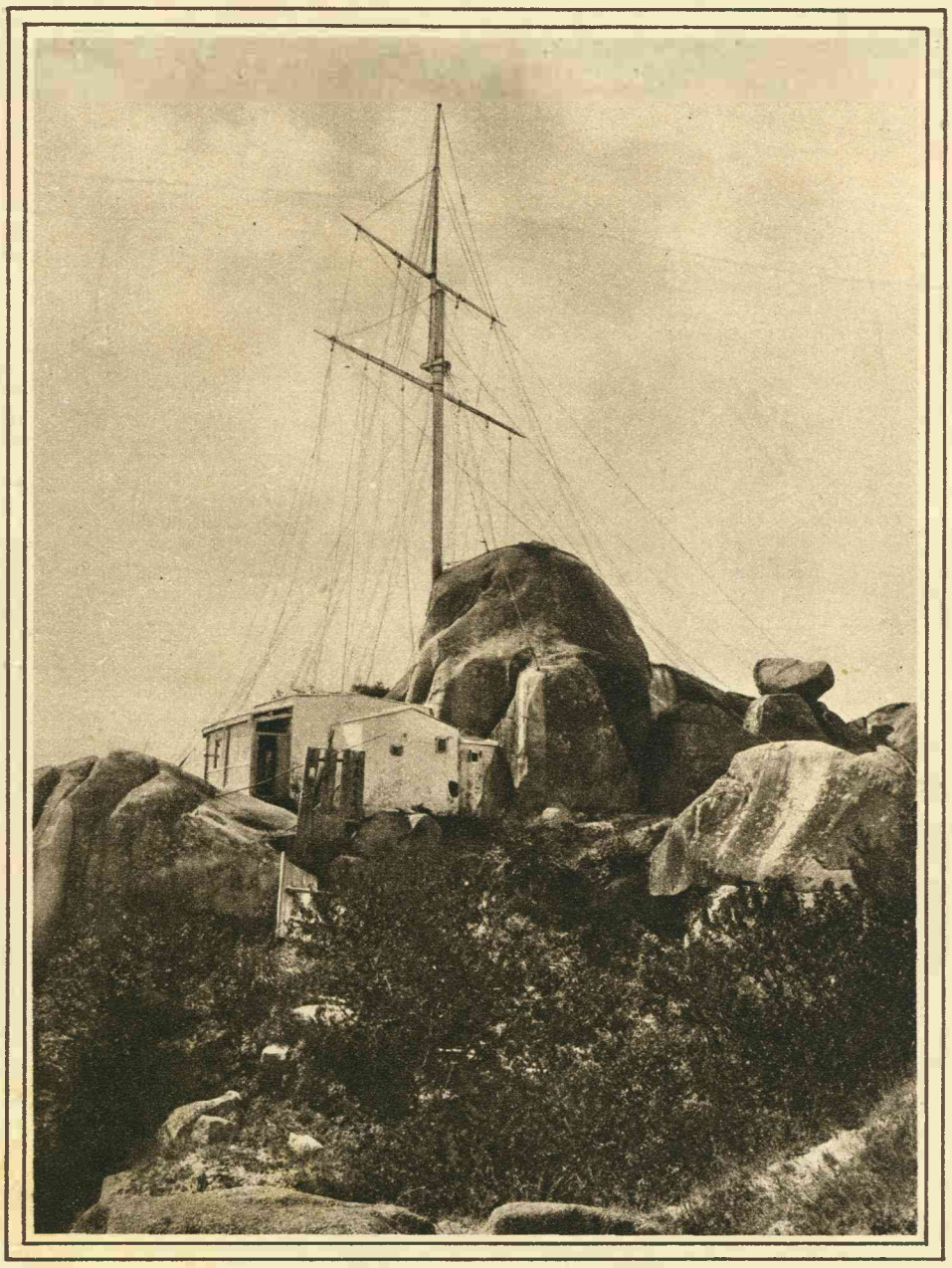
„Zeg me maar, waar ik U in 't eind van deze week eens in Londen tegen 't lijf kan loopen, en dan zal ik eens zien of we niet ergens kunnen lachen."

De Amerikaan krabbelde den naam van een hotel in het Strand op een kaartje, dat Theydon in zijn portefeuille stak, onderwijl een van zijn eigen visitekaartjes tevoorschijn halende.

„U zult van me hooren," zei hij. „Nu, Mijnheer Handyside, excuseer mij een oogenblik. Ik moet een paar telegrammen schrijven."

Het eerste was aan Forbes, in duplicaat geadresseerd aan zijn kantoor in Old Broad Street en zijn huis in Fortescue Square. Het luidde: „Als deze boodschap niet herroepen wordt door een andere, ben ik in den trein van 1.25 naar Eastbourne."

Toen seinde hij het volgende aan Winter:

EEN SEINPOST VOOR SCHEPEN.

De seinpost bij Amoy (China). Men vergelijke de hoogte van het huisje bij die van het rotsgevaarte, waar het tegenaan gebouwd is.

„Jonge dame naar Eastbourne opgeroepen door telegram meldende, moeder ziek. Veronderstel deze boodschap valsch van J. M. afkomstig. Vraag Furneaux. Hij zal alles verklaren. Hoop met denzelfden trein te reizen. Zoo teleurgesteld, telegrafeer ik dadelijk weer. — Theydon."

Hij las ieder formulier zorgvuldig na, om te zien, of ze duidelijk waren. De snelheid, waarmee de taxi reed, maakte zijn handschrift eenigszins onleesbaar, maar hij vond een middel om zich uit die moeilijkheid te redden.

„Waar gaat U naar toe?" vroeg hij aan zijn onverwachten metgezel.

„Naar een plaats Sutton genaamd."

„Om hoe laat gaat Uw trein?"

„Ik geloof om ongeveer 1.30."

„U hebt vijf minuten meer tot Uw beschikking dan ik. Zoudt U die drie telegrammen voor mij aan het kantoor willen afgeven? Ik zal ze U voorlezen, voor 't geval dat de beambte sommige van de woorden niet goed kan lezen."

„Goed, Mijnheer Theydon. U interesseert me. Het kan me niets schelen, al kom ik heelemaal niet in Sutton."

„Ik dank U zeer, maar dat is niet noodig. U zult tijd genoeg hebben. We zijn al in het Park, en onze chauffeur kan vrijuit doorrijden tot Victoria toe. Luister eens!" Handyside luisterde en spitste zijn ooren, toen hij Scotland Yard hoorde noemen.

„Lieve Deugd!" riep hij uit, „zóó iets mag ik wel. Mag ik meedoen? Wat denkt U van dit voorstel: U verzendt die telegrammen, en ik maak 't met den chauffeur in orde en neem kaartjes voor ons tweeën naar Eastbourne. Ik ben wel niet gewapend, maar misschien kan ik nog van dienst zijn, en als 't noodig is, kan ik wien U maar wilt een opstopper geven."

Theydon keek vol verbazing naar dezen dolenden ridder. Handyside was een man van veertig jaar, door wiens donker haar grijze strepen liepen. Hij was eenvoudig gekleed en een breedgerande hoed met hoogen bol van fijn gevlochten stroo was 't eenige van zijn kleeding wat typisch-Amerikaansch was. Zijn goed gevormd gezicht droeg een slimme, maar prettige uitdrukking, en de houding van zijn magere, maar gespierde gestalte duidde aan dat hij iemand was met veel lichaamskracht.

„Ik hel er heusch toe over," zei de Engelschman, „om U aan Uw woord te houden, behalve wat de kosten betreft, want die wil ik natuurlijk betalen. Als mijn diensten noodig blijken, zou ik Uw hulp misschien wel kunnen gebruiken."

„Vooruit maar," zei de ander rustig. „Vertel me maar zooveel of zoo weinig als je wilt. Waar ligt dat Eastbourne? Aan de zuidkust, denk ik."

„Ja."

„Dacht ik het niet! Iemand aan boord vroeg mij hem op te komen zoeken in Westgate, wat ongeveer zóó ver in 't Oosten is als je in Engeland gaan kunt zonder natte voeten te krijgen. Langzamerhand dringt alles wel tot me door. Southport ligt natuurlijk in 't Noorden en Northamptonshire in de Midlands."

Theydon grinnikte, maar de taxi ging langs het Buckingham Palace en 't was dertien minuten vóór half twee.

„Ik kan U nu niet alles uitleggen, Mijnheer Handyside," zei hij. „Verder in de week kan ik U misschien onder vier oogen een héél verhaal doen. Alles wat ik op het oogenblik kan is dit — ik heb een reden om te gelooven dat een jonge dame, de dochter van Mijnheer James Creighton Forbes, een bekend man in de City, naar Eastbourne wordt gelokt in 't idee, dat haar moeder ziek is. 't Is mogelijk dat ik me heelemaal vergis. 't Kan zijn, dat haar moeder werkelijk ziek is. Als dat zoo is, dient deze tocht tot niets. In ieder geval is 't mijn plan om te trachten Juffrouw Forbes schijnbaar toevallig te ontmoeten, en over haar te waken, tot ik zeker weet dat zij bij haar moeder is. Volgt U me?"

„'t Schijnt me toe," zei de Amerikaan onverstoorbaar, „dat het de natuurlijkste zaak van de wereld is, dat Mijnheer Theydon zijn vriend Handyside, uit Chicago, eens Engeland's meest opwekkende en aantrekkelijke zeebadplaats laat zien — als dat tenminste de goede manier is om Eastbourne te beschrijven."

„Zoowel het plan als de beschrijving zijn bewonderenswaardig."

„Het plan lijkt me best toe. Wat de beschrijving betreft: ik heb er héél wat aanplakbiljetten op nagekeken, en die zeven woorden zijn blijkbaar van toepassing op elk stukje strand van een halve mijl breed op dit eiland. Hoeveel hebt U aan den chauffeur beloofd?"

„Een half pond."

„Zes gulden! 't Lijkt wel of ik in New York ben! En de kaartjes — natuurlijk eerste klasse?" — „Ja."

De taxi stond stil. Theydon sprong eruit en holde naar het telegraafkantoor, waar hij, zooals hij al verwacht had, even opgehouden werd. Handyside stond bij den ingang op hem te wachten, en tezamen liepen zij het lange perron af, terwijl Theydon in iederen coupé gluurde, hoewel hij overtuigd was dat Evelijn Forbes niet anders dan eerste klasse zou reizen. Zoo kwam het, daar hij geen detective was, doch slechts een angstig en verbaasd jongmensch, dat hij alleen maar oogen had voor de dames, die al in den trein gezeten waren, en geen acht sloeg op de onmiddellijke belangstelling, die zijn verschijning teweeg bracht bij een man, die aan een raampje zat, en ongemerkt iedereen die voorbijkwam, gadesloeg. Vreemd genoeg richtte die persoon, na een blik vol verbazing, al zijn aandacht op Handyside. Het was alsof hij tot zichzelf zeide:

„Theydon ken ik, maar met wien is hij in vredesnaam uit, en waarom reizen ze juist vandaag met den sneltrein naar Eastbourne?"

De trein was goed vol: Theydon had nog maar een paar minuten, toen hij Evelijn Forbes zag zitten in een coupé, waarin nog twee andere reizigers plaats genomen hadden — een heer en een dame.

De herkenning was wederkeerig, en Theydon vleide zich, dat hij juist genoeg aangename verrassing verried.

„Juffrouw Forbes!" riep hij uit, zijn hoed afnemend. „Hoe toevallig! Zeg niet, dat U ook naar Eastbourne gaat!"